

Maade. Da dette efter Udvalgets Anskuelse ser forfarligst og retfarbigst ved en Skat paa Formue og Indtægt, tillader man sig at opfordre Regjeringen til at forelægge Rigsdagen et Forslag til Lov om Indførelsen af en saadan Skat, saa at Behandlingen af dette Spørgsmaal kunde gaa jevnfides med Behandlingen af de nævnte Lovforslag om Befæstningsanlægene og de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal, og den Betingelse saaledes itide kunde være tilstede, som i saa Henseende vil blive filliet fra Udvalgets Side."

Herpaa modtog man under 18de Februar 1875 følgende Svar:

"I Anledning af de for Rigsdagen forelagte Forslag om Befæstningsanlæg har det ærede Udvalg i sine to Skrivelser af 5te d. M. d. l. s., med Hensyn til Forslagens Indhold og de af Regjeringen dertil knyttede skriftlige og mundtlige Motiveringer, opfordret Regjeringen til at meddele en saadan samlet Plan for Udviklingen af vort Forsvarsvæsen, som Regjeringen maatte arse for tilfredsstillende efter vore Forhold, i alt Fald for en længere Fremtid, d. l. s., med Hensyn til den finantzielle Side af de nævnte Forslag, udtalt, at Udvalget er kommet til den Overbevisning, at de store Udgifter, som ville være forbundne med disse Foranstaltninger, ikke ville kunne bestrides af Statens nuværende Indtægter, i alt Fald ikke uden at høist nødvendige Reforme maatte standses og Samfundets Udvikling paa flere vigtige Omraader hæmmes, og at man derfor maa søge disse Udgifter dækkede paa anden Maade; og da dette antages at ske forfarligst og retfarbigst ved en Skat paa Formue og Indtægt, har Udvalget opfordret Regjeringen til at forelægge Rigsdagen et Forslag til Lov om Indførelsen af en saadan Skat, hvis Behandling kunde gaa jevn fides med Behandlingen af de anførte Lovforslag.

Spvad det første Punkt angaar, da skal jeg for det første i Almindelighed udtale, at Erfaringen formentlig gjentagne Gange har vist, hvor lidet frugtbringende for Forsvarsvæsenets Udvikling Forelæggelsen for Rigsdagen af saadanne omfattende Planer som den af det ærede Udvalg begjærede har været, og jeg skal dertil sige, at der endnu ikke foreligger noget tilstrækkelig fast Grundlag, hvorpaa videre gaaende eller mere omfattende Forslag end de i den nærværende Samling forelagte kunde bygges. Saalænge man ikke med Sikkerhed veed, over hvilke bevægelige Stridskræfter af Hær og Flaade man i en nærmere Arrække vil kunne raade — om der vil staaes os en Hær med stærke Kammer og tilstrækkelig Kampdygtighed i Forbindelse med et efter vore Forhold afpasset kraftigt

Udvalgenes Betænkninger.

Søværn, i hvilket det offensive Element kan komme til sin Ret, eller om Landets Forsvar skal betros til en Militshær og et af Kanonbaade eller dermed beslagtede Fartøier bestaaende Søværn —, saalænge vil enhver Regjering være ude af Stand til at afgjøre, hvilken Karakter og hvilket Omraade man under Forsvaret af vort Land vil kunne give Krigsføringen, samt hvilke Befæstninger der som Følge heraf vil behøves for at give Operationerne den fornødne Støtte. For Hærens Vedkommende vilde man vel i alt Fald kunne gaa ud fra den Størrelse og Bestaffenhed, som den nugældende Hærløv giver den, idet sammes Regler staa fast, indtil der ved dens Revision er opnaaet et andet Grundlag, som Regjeringen kan gaa ind paa at modtage; men for Søværnets Vedkommende kan det tilsvarende Udgangspunkt ikke bruges, da Flaadens Medvirkning til Landets Forsvar er i høi Grad betinget af Stibenes Antal og Bestaffenhed, som endnu ikke er lovbestemt.

I Henshold til disse Betragtninger har Regjeringen ikke for Liden kunnet bearbejde nogen anden Plan for Udviklingen af vort Forsvarsvæsen end de allerede foreliggende Forslag om Hærens og Søværnets Ordning — som de uundværlige Grundbetingelser — og Forslagene om nogle Befæstninger, som formentlig ville faae stor Betydning, hvorledes end vore bevægelige Stridskræfter blive beskafte, og hvorved altsaa Intet foregribes. At herved den Beskyttelse, som Hovedstaden allerede har imod Søfiden er søgt udvidet og styrket, er kun en ligefrem Konsekvens af den Udvikling, som Artilleri og Stibsbygningskunst i de senere Aar ere undergaaede, og saavel dette som de Forslag, der gaa ud paa at lette og sikre Forbindelsen imellem vore adsplittede Landsdele, er ikke Andet, end hvad man under alle Forhold vilde være nødt til at gjøre. I de Bemærkninger, hvormed Marineministeren ledsagede Lovforslaget om Oprettelsen af en befæstet Flaadestation ved Aggersøfund, er det vel anført, at det senere vilde kunne være ønskeligt at anvende en noget større Sum paa det omhandlede Anlæg ved Aggersøfund, saa at de derværende Etablissementer kunde blive udviklede til en stadig Station for en større Del af Flaaden, hvilket vilde medføre Anlæggelsen af en mindre Landbefæstning; men denne Udvikelse vil i ethvert Fald ikke være absolut fornøden indenfor det Lidsrum, for hvilket Marineministeren overhovedet har kunnet lægge en Plan for Søværnets Ordning. Og lige saa lidt har Krigsministeren lagt Skjul paa, at hvad der nu forlangtes af Befæstningsanlæg, ingenlunde var alt det Nødvendige, men kun den Del deraf, hvorom der allerede nu lod sig tage Bestemmelse, og hvorpaa det var i høieste Grad